

Mundury Półfinał - W centrum uwagi

Nadesłany przez:

Przesłany: : 24.11.2005, 13:10:00

Od ponad roku na wniosek Zespołu Mundurowego toczą się dyskusje dotyczące zmian w umundurowaniu. Początkowo głównie w oparciu o internetowe forum dyskusyjne, z czasem również przy okazji spotkań oficjalnych i nieoficjalnych. Wiosną br. Zespół Pilota Chł ZHP został wyznaczony przez Wydział Specjalności GK ZHP do zebrania wniosków z konsultacji międzyśrodowiskowych i zadbanie o zachowanie spójności z projektem zmian ogólnozwiązkowych. Dziś (czwartek 24 XI) Główna Kwatera ZHP na swoim posiedzeniu będzie finalizować prace nad regulaminem mundurowym.

Wnioski z konsultacji międzyśrodowiskowych w większości są zbieżne z postulatami Zespołu mundurowego. Mając na uwadze wieloletnią tradycję odrębnych mundurów harcerzy wodniaków wzorowanych na tradycyjnym ubiorze „ludzi morza” wszyscy jesteśmy zgodni, że należy zachować odmienny (od reszty organizacji) charakter i granatowy kolor uniformów żeglarzy.

Mundur Harcerzy, Harcerzy Starszych i Wędrowników Wodnych

Członkowie drużyn specjalności wodnej i żeglarskiej noszą granatową „bluzę żeglarską” zakładaną przez głowę z sznurowanymi (sznurówki koloru czarnego) rozcięciami u dołu po bokach i z przodu na przedłużeniu dekoltu. Na bluzę nakładany jest granatowy „kołnierz marynarski” z 3 rzędami białych tasiemek. Pod bluzę zakłada się w dni ciepłe T-shirt w kolorze białym lub granatowym (jednakowo w drużynie) w dni chłodne biały lub granatowy półgolf lub golf. Na bluzie nosi się krzyż harcerski, patki z oznaczeniem stopni, plakietki środowiskowe i okolicznościowe. O ile sama zasada „bluzy żeglarskiej” nie podlega dyskusji o tyle bluza ta w fazie produkcji wymaga poprawy materiału i korekty kroju (płytsze rozcięcie na przedłużeniu dekoltu, mocowanie kołnierza marynarskiego na 5 guzików etc.). Również korekty w nowym regulaminie odznak wymaga

doprecyzowanie geometrii rozmieszczenia krzyża, patek i plakietek. Obecnie problemem jest brak „punktów odniesienia” używanych w regulaminie odznak - jak kieszeń.

Do „bluzy żeglarskiej” nosi się spodnie długie granatowe ew. czarne lekko z lekko rozszerzanymi lub prostymi nogawkami wykładanymi (swobodnie opadającymi) na buty. Względy praktyczne podpowiadają umieszczenie nakładanych kieszeni z boku nogawki a’la bojówki zapinanych na ekspres lub patkę z rzepem. Podczas zajęć na wodzie praktyczne jest gdy również górne kieszenie zapinane są na ekspres lub patkę z rzepem.

W dni ciepłe można nosić krótkie granatowe lub czarne spodnie z kieszeniami podobnie jak w długich.

Dla wędrowników na oficjalne okazje (apele, uroczystości itd.) zaleca się noszenie spodni

płóciennych białych z prostymi lub lekko rozszerzanymi nogawkami.

Dziewczęta podczas zajęć na lądzie mogą nosić odpowiednio granatowe, czarne lub białe spódnice. Bez rajstop lub z rajstopami w kolorze naturalnym lub czarnym. Do krótkich spodni i spódnic można nosić czarne ew. białe podkolanówki lub getry.

Podczas zajęć na wodzie można używać „butów pokładowych” – skórzanych „mokasynów żeglarskich” w kolorze granatowym lub naturalnym lub innych szybko schnących butów (np. płócienne tenisówki) na płaskiej, miękkiej i niebrudzącej (naturalny kauczuk lub biała guma) podeszwie. Podczas zajęć i wędrowek na lądzie można używać stosowne obuwie turystyczne.

Wędrownicy w czasie oficjalnych uroczystości nogą nosić czarne półbuty.

Tradycyjnym nakryciem głowy harcerzy wodniaków jest czarny beret baskijski. W trakcie konsultacji pojawiły się inne propozycje, ale żadna nie zyskała znaczącego poparcia. Najmniej oponentów ma biała lub granatowa miękka okrągła czapka tzw. „amerykanka” (a’la Papaj Marynarz) oraz czarna czapka z daszkiem tzw. „bejsbolówka” z haftowanym motywem lilii z kotwicą. Zdecydowanie, jako nie spójne z tradycją zostały oprotestowane czarna furażerka i czarny miękki kapelusz traperski. Natomiast ze względu na koszty i małą praktyczność odradzamy drużynom sztywne białe czapki z czarnym otokiem bez daszka – kroju angielskiego.

Mundur Instruktorów Wodnych

Instruktor drużyny specjalności wodnej, ze względów bezpieczeństwa (zwłaszcza podczas zajęć nad i na wodzie), musi być łatwy do „zlokalizowania” (nawet w wędrowniczej grupie rówieśniczej). Ponadto społeczność „ludzi morza” jest wyraźnie zhierarchizowana, ze względu na doświadczanie, co znajduje wyraz w różnicach w ich ubiorze. Z tego powodu, na przekór trudnościom produkcyjnym i logistycznym podnoszonymi przez Zespół Mundurowy, środowisko wodniaków zgodnie optuje za utrzymaniem dwu podstawowych mundurów instruktorów: letniej białej koszuli z czarnymi nakładanymi naramiennikami oraz granatowej rozpinanej bluzy wykładanej na spodnie tzw. „olimpijki”.

Zasady noszenia lub nie sznurów funkcyjnych i innych oznak na koszuli letniej, białej powinny być analogiczne do zasady obowiązujących letnie koszule instruktorów „lądowych”. Za wyjątkiem krawatu – we wszystkich służbach morskich lenia koszula noszona jest bez krawatu z rozpiętym pierwszym guzikiem. Czarny krawat do białej koszuli z krótkim rękawem będzie kojarzony: ze strażą pożarną, konduktorem PKP lub pracownikiem ochrony. Pomysł Zespołu Mundurowego, by do koszuli nosić granatowe lub czarne chusty wydaje się „sztuczną” próbą zawarcia w mundurze więcej symboliki niż Boden-Powel zawarł w lilijce.

Granatowa „olimpijka” jest główną bluzą mundurową wobec tego wszystkie zasady dotyczące noszenia oznak i odznak organizacyjnych dotyczą jej odpowiednio również z wyjątkiem noszenia chusty lub krajki. Pod „olimpijką” w dni ciepłe nosi się biały lub granatowy T-shirt, w dni chłodne biały lub granatowy półgolf lub golf (do ustalenia w drużynie). Podczas oficjalnych okazji pod „olimpijkę” zakłada się białą koszulę z czarnym krawatem, a instruktorki z błękitną jedwabną apaszką ZHP.

Zasady noszenia spodni i spódnic i obuwia analogicznie, jak u harcerzy.

Podstawowym roboczym nakryciem głowy instruktora jest czarny beret baskijski. Ewentualnie można dopuścić czarną „bejsbolówkę” jeśli taka noszona jest przez harcerzy w drużynie. Do munduru instruktorskiego nie wypada nosić czapki marynarskiej: ani miękkiej „amerykanki”, ani twardej kroju angielskiego. Natomiast do munduru instruktorskiego instruktorzy mają prawo nosić czapkę oficerską-garnizonową białą z czarnym otokiem i gładkim czarnym daszkiem oraz emblematem instruktorów wodnych przymocowanym do otoku (nie do ronda!). Instruktorki natomiast mają prawo nosić granatowy kapelusz (model „Olga” – w stałej ofercie SH „Dziupla”) ze złotą lilijką połączoną z kotwicą.

Ubiór wyjściowy instruktorów, seniorów i starszyny i wędrowników wodnych.

Ubiorem wyjściowym, bo już w zasadzie nie mundurem, może pozostać dotychczasowy mundur galowy. Dwurzędowa granatowa marynarka noszona bez sznura, plakietek i pozostałych odznak. Należy rozważyć możliwość noszenia na lewej piersi haftowanego emblematu drużyn wodnych ZHP (do zaprojektowania w terminie późniejszym). Uważamy, że można dopuścić noszenie marynarki wyjściowej przez innych dorosłych członków ZHP z zachowaniem rozróżnienia, że instruktorzy mają guziki złote a pozostałe grupy członkowskie srebrne.

Ponadto instruktorom przysługuje prawo noszenia białej czapki oficerskiej-garnizonowej, a instruktorkom granatowego kapelusza „Olga”.

Pod marynarką nosi się gładką białą koszulę i czarny krawat a dziewczęta błękitną apaszkę ZHP. Do marynarki w dni chłodne nosi się szare wełniane długie spodnie, a w dni ciepłe białe płócienne długie spodnie oraz zawsze czarne półbuty z licowej skóry, a dziewczęta odpowiednio szare, granatowe, czarne lub białe spódnice oraz naturalne lub czarne rajstopy i czarne czółenka z licowej skóry na płaskim, średnim lub wysokim obcasie.

Okrycie wierzchnie i inne elementy „kolekcji ZHP” dla wodniaków.

Wędrownicy i instruktorzy używający dziś czarnych swetrów z naramiennikami, jako okrycia wierzchniego są często myleni z pracownikami ochrony. Natomiast granatowa bluza z kapturem wkładana przez głowę (aktualnie dostępna w 4Żywiołach) z „dresowej” bawełny ma wygląd w opinii niektórych przedstawicieli środowisk wodnych charakter zbyt „hip-hop’owy”.

Dlatego przy projektowaniu „kolekcji wodnej ZHP” należy szukać inspiracji w obowiązującej współczesnej modzie żeglarskiej. Uważnie przyglądając się katalogom takich firm jak brytyjskie Hennri-Lloyd, Musto, czy niemiecki Niemeyer. Będzie to lepsza droga niż poszukiwanie sortów różnych służb, czy próby adaptacji funkcjonujących wzorów przez jedynie haft i zmianę kolorów. Ważnym wyzwaniem jest projekt lekkiego, taniego, śródlądowego sztormiaka w naszej kolekcji.

Podsumowując. Rekomendowane na dzisiejszą zbiórkę Głównej Kwatery ZHP postulaty nie są rewolucyjne i w miarę spójnie wpisują się w nurt zmian w ogólnym regulaminie mundurów ZHP. Dlatego liczymy, że zostaną pozytywnie przyjęte zarówno przez harcerskie drużyny wodne jak i GK.